

Louise Sundorf Christensens prædiken 17. søndag efter trinitatis

Taler

Louise Sundorf Christensen
Præst

Dato

12. oktober 2025

Sted

Treenighedskirken, Esbjerg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 14, vers 1-11

- 1 I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Ovenpå dagens tekst, og som nytiltrådt præst her i Treenighedskirken – med første gang på prædikestolen i dag, kan man hurtigt føle sig som en, der tager en
5 højere plads, end man burde.

Det er jo fornemt med sådan en fin velkomst, som jeg har fået, både i dag og i løbet af ugen.

- 10 En stor tak for det!

Og så til det med ophøjetheden, som vi netop hørte om i dagens tekst, hvor
15 Jesus antyder, hvem der tager en højere plads, end de burde, nemlig farisæerne. De lovlydige farisæer, der udadtil er så gode, at det halve kunne være nok. For de er så gode og gudfrygtige, at de end ikke rører en finger på dagen for sabbatten.

Men hvad så med dem, der har brug for hjælp på sabbatten, spørger Jesus.
20 Sabbatten er jo jødernes hviledag. En hviledag, som jf. jødisk tradition falder på lørdagen, mens vi, i vores kristne tradition, har hviledag om søndagen. Men selvom vi, på samme måde som jøderne har en hviledag, og selvom vi kender til buddet: ”Du skal holde hviledagen hellig”, så prøv at forestille jer, hvad der ville ske, hvis vi mennesker bare lukkede øjnene for andres problemer, hver gang
25 lørdagen oprandt.

Det er blandt andet det, som dagens tekst skal få os til at reflektere over, gennem de spørgsmål, Jesus stiller de lovlydige farisæere. De lovlydige farisæere, der stirrer sig så blind på et bud, at de kun ser buddets bogstav, og ikke hører Jesu ord. Ord, der netop ikke er mejslet i sten, men udgår fra hjertet, til påmindelse om, at vi alle har del i hinandens verden, og derfor må og bør hjælpe hinanden, uanset om det er hviledag eller ej.

Når Jesus derfor siger: Enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes, så er det rettet direkte mod de lovlydige farisæere. For de kan ikke svare på Jesu spørgsmål om, hvorvidt man må helbrede på sabbatten, eller trække sin okse eller søn op af en brønd. Alt sammen eksempler på ulykker, der kan ske, selv på en hviledag.

Farisæernes ignorance udstilles – de ydmyges, fordi de ikke har hjertet på det rette sted. De har kun hjerte for sig selv. Deres ydre lovoverholdelse og gudfrygtighed tjener ingen andre end dem selv. Tendenser vi også kender til, at mennesker er i vores egen tid og i vores egen del af verden, også praktiserer, idet nogle følger bestemte bud og måske er så gudfrygtige, at de slet ikke synes at leve – i al fald ikke i trit med virkeligheden.

Og virkeligheden, det er det, Jesus ansporer til i sin lignelse om festbordet. Her er det, at den, der tager for fin og for høj en plads, bør flytte sig, for i stedet at kunne blive inviteret længere op ad bordet. Men alt dette, det handler sådan set ikke om god bordskik, etikette eller takt og tone. Det handler det snarere om at se sig selv an, førend man ser sine bordfæller – ja, medmennesker an.

For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.

Det forstår vi betydningen af. Vi forstår, at hvordan ophøjelsen, eller ydmygelsen af nogle sker i sociale sammenhænge, som det også er gengivet i lignelsen om festbordet, men vi forstår måske også, hvordan udsagnet kan siges at have mere åndelig dimension.

Men hvad vil det i givet fald sige?

Jo, for at svare på det, vil jeg tage jer med et andet sted hen – nemlig Grønland, som jeg netop har besøgt. Under mit besøg, mødtes jeg med en præst i Nuuk,

som kunne fortælle mig om, at langt de fleste på Grønland er medlem af Folkekirken og dermed bekender sig til den kristne tro.

70 Alligevel, pointerede præsten, alligevel har den grønlandske mytologi stadig en stor indflydelse på livsanskuelsen.

Den tradition kommer for eksempel til udtryk, i forestillingen om, hvordan man bør begå sig, når man drager afsted for at fiske: For her gælder det, at hvis man overfisker, eller på anden måde driver rovdrift på naturen, lyder
75 mytologien, at Havets Moder straffer den fanger, der har tilladt sig – hensynsløst - at udnytte naturens ressourcer. Det er mangel på ydmyghed, for derved har man ophøjet sig selv til herre over havet. Havets Moder lader ifølge mytologien alle havets fisk binde til sit hår, så menneskene ikke længere kan få fisk i deres garn. Det er straffen – det er ydmygelsen af den fisker, der ikke
80 respekterede naturen. Men det er også en straf, der rammer en hel bygd, som pludselig ikke længere kan få føde pga. én fangers overmod.

Og hvad kan vi så hente ud af denne mytologiske forestilling?

85 Jo, at enhver bør udvise ydmyghed i sit hverv og i sin levevis: Tag hvad du skal bruge, og vær taknemmelig hvis du får mere. Sådan er man ydmyg. Ydmyg i en erkendelse af, at alt ikke blot afhænger af ens egen præstation. Ydmyg i anerkendelsen af, at andre- og andet også spiller en rolle for ens bedrifter. For ligesom dem, vi omgives af- og er afhængige af, så varetager vi alle en rolle i de
90 fællesskaber og samfund vi indgår i – det gælder uanset om man er fanger på Grønland, en del af en familie, en del af et boligkompleks, en del af kirken – føj selv mere til. Alle steder har vi en plads og en funktion, også på de dage, hvor vi føler os alene og uden forbindelse til andre.

95 Her er det, at evangeliet taler os til trøst. Her er det, at Jesu ord: Enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes, skal forstås i en mere åndelig forstand. For det er det håb, til hvilket vi er frelst. I det, at vi ser os selv som ydmyge overfor skaberværket og overfor Gud, da er vi ophøjede. Da er vi frelste. Også selvom vi endnu lever her, hvor vi tilpasser os
100 den herskende samfundsorden.

Jesu ord rækker altså op i himlene, og ikke ned i havet. Så selvom mytologien om Havets Moder rigtignok har noget med tro at gøre – så er det en form for

105 overtro. Overtro og frygt.

Men at bruge frygt som en slags opdragelsesmetode, så folk for eksempel ikke driver rovdrift på naturen, så folk udviser lydighed og ydmyghed, det får måske nok nogle til tro. Men en tro baseret på frygt, kan få os til at overse det smukke i
110 mødet med naturen. Mødet med andre, der ikke er som os - netop fordi vi frygter mere, end vi betages.

Og det at være kristen handler ikke om at leve i frygt. Det at være kristen, handler om at leve i tillid til at Gud i kærlighed til sin skabning, mennesket, lod
115 sig ydmyge på korset som Jesus Kristus. Der tog han menneskehedens synder på sig, og derfor er han ophøjet – siddende ved Gud Faders den Almægtiges højre hånd, som vi siger.

Så lad det være vores forbillede. Lad det ydmyge ophøje, for idet vi ikke tror os
120 finere, fornemmere eller mere værd end dem, der ikke er som os, deri har vi levet efter Guds Ord. Så om vi hjælper andre, hviledag eller ej, da lever vi efter Guds Ord. Da har vi de rette forudsætninger for at kunne handle kærligt overfor næsten, da har vi de rette forudsætninger for at bidrage til de samfund vi indgår i. Da er vi ikke verdensfjerne som farisæerne, der kender vi vores plads ved
125 bordet. Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

130 Digitalt manuskript

Tags

17. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

135 <https://www.dansketaler.dk/tale/louise-sundorf-christensens-praediken-17-sondag-efter-trinitatis>

140